

væsentligste del vedrørte instituttet for levnedsmiddeltoksikologi. Hertil kommer driftsudgifter for de pågældende institutioner på 1 mill. à 2 mill. kr. årligt. De siden da skete prisstigninger vil formentlig betyde, at disse udgifter i dag må anslås noget højere. En begrænsning i indenrigsministerens bemyndigelse som foreslået må derfor skønnes i sig selv at ville medføre en mindreudgift for staten på ca. 8 mill. kr., idet bemærkes, at oprettelsen af et statens institut for levnedsmiddeltoksikologi endnu ikke er påbegyndt.“

Indenrigsministeren betegnede ved sagens 1. behandling lovforslaget som „en dårligere løsning end den, der er fastlagt i loven om levnedsmiddelinstitutet, som vil give mulighed for på et sted at få et samlet overblik over den sundhedsfare, der er knyttet til anvendelse af fremmede stoffer i levnedsmidler, hvad jeg må tillægge meget stor værdi. Lovforslaget vil heller ikke kunne medføre en mere økonomisk løsning af de forudsatte opgaver, medmindre man på forhand vil begrænse omfanget og dermed effektiviteten og nytten af undersøgelserne. Loven blev gennemdiskuteret og vedtaget for $\frac{3}{4}$ år siden, og vi er i gang med forberedelserne, og det vil være ganske urimeligt nu at give sig til at ændre noget på det, man dengang vedtog.“

Også partiordførernes stilling til sagen var stort set den samme som i den foregående folketingssamling.

Det udvalg, hvortil lovforslaget henvistes, afgav ikke betænkning.
